

עפ"א 76026/01/23 - רעיה קישינבסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 76026-01-23 קישינבסקי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 608232/2020
בפני כבוד השופטת אוסילה אבו-אסעד
מערערת רעיה קישינבסקי
ע"י ב"כ עוה"ד יהושע רובין
נגד מדינת ישראל
משיבה ע"י ב"כ פרקליטות מחוז צפון

פסק דין

מונח לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט קמא (הכרעת דין וגזר דין מיום 26/12/2022), שבמסגרתו הרשיע בית המשפט קמא (כב' השופט יריב נבון) את המערערת, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של הפרת חובת בידוד, עבירה לפי סעיף 2(ד) לצו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש)(בידוד בית והוראות שונות)(הוראת שעה), תש"ף - 2020 בצירוף סעיפים 20ג(1) ו- 20ד(ב)(1) לפקודת בריאות העם, 1940- לצו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש)(בידוד בית והוראות שונות)(הוראת שעה), תש"ף - 2020.

ההליך בבית המשפט קמא

1. במסגרת כתב האישום מושא הרשעתה בדין נטען על ידי המשיבה, כי בין המועדים 10/9/2020 - 24/9/2020 נדרשה המערערת להימצא בבידוד בביתה שנמצא בעיר נוף הגליל. ביום 17/9/2020 בשעה 07:49, או בסמוך לכך, לא שהתה המערערת במקום הבידוד ויצאה ממנו. במעשיה האמורים, כך נטען, הפרה המערערת את חובת הבידוד שהיתה מוטלת עליה באותה עת.
2. בתשובתה לכתב האישום הודתה המערערת מפי סנגורה בחובת הבידוד שהוטלה עליה במועדים המצוינים בכתב האישום, והודתה בנוסף בכך שבמועד הנקוב בסעיף 2 לכתב האישום היא לא שהתה בבידוד. עם זאת נטען על ידה, מפי סנגורה, כי באותו מועד, או לפני כן, היא נאלצה לצאת ממקום הבידוד על מנת לזרוק כמות גדולה של זבל שהצטברה ליד הבית והפכה למטרד תברואתי. נטען על ידה בנוסף, כי באותה תקופה בעלה היה חולה קורונה והיה מרותק למיטת חוליו. כן נטען, כי ניסתה לאתר אדם אחר שיזרוק עבורה את הזבל, אך זאת ללא הצלחה. בהקשר לכתב האישום שהוגש כנגדה טענה, כי לולא העובדה שעל ידה הוגשה כנגד משטרת ישראל תביעה בעילה נזיקית בגין אירוע אחר, כתב האישום כלל לא היה מוגש כנגדה.
3. בעקבות המענה שניתן על ידה כאמור לכתב האישום וטענתה להגנה מן הצדק, קבע בית המשפט קמא את

התיק להוכחות. במסגרתן שמע בית המשפט קמא, מטעמה של המאשימה, את עדויותיהם של שני עדים - השוטר אביחי דוד גבאי, והשוטרת (נכון לאותה העת) אופק שמעון, שכתבו שני דוחות פעולה שהוגשו לבית המשפט קמא וסומנו על ידו כ**ת/1** ו-**ת/4**; ועדותה של המערערת - מטעם ההגנה.

4. לאחר שעשה כן, ולאחר ששמע את סיכומי טענותיהם בעל פה של שני הצדדים, נתן בית המשפט את הכרעת דינו המרשיעה בעניינה של המערערת. במסגרתה של זו קבע, בין היתר, כי עדויותיהם של שני השוטרים הנ"ל, שבאמצעותם הוגשו דוחות הפעולה שערכו וכן ההודעה על תשלום הקנס, מקובלות עליו לחלוטין וכי לא מצא בהן פגם או דבר שקר. זאת בשונה מעדות המערערת שלא היתה מהימנה בעיניו. נקבע בנוסף על ידו, כי בהעדר מחלוקת על כך שהמערערת היתה חולה בקורונה במועד הרלבנטי, כפי שאף עולה מתעודת עובד הציבור שהוגשה בעניינה (**ת/3**), הרי שעדויותיהם אלה של השוטרים, שהיו מהימנות בעיניו, ובנוסף להן הודאתה כמעט בכל הזדמנות אפשרית של המערערת בכך שהיא יצאה ממקום הבידוד, בשעה שהיתה מוטלת עליה חובת בידוד, די בהם לצורך הרשעתה בדין. בתוך כך, ולאחר שעמד על חומרת המעשה המיוחס לה בכתב האישום ועל הסיכון שהמערערת יצרה בעצם יציאתה מהבית לסובבים אותה, קבע, כי אינו רואה כל רלבנטיות בטענות הרבות שהעלתה המערערת והעלה הסנגור כנגד שכניה של המערערת, השוטרים שהגיעו למקום, והרשויות הרלבנטיות. בהקשר לאותן טענות נקבע, כי מדובר בטענות שהועלו אך ורק במטרה לנסות לבטל את רוע הגזרה, הלוא הוא תשלום הקנס. ביתר טענותיה של המערערת לא מצא בית המשפט קמא דבר ולגביהן נקבע, כי מדובר בטענות שאינן רלבנטיות להליך שהתנהל בפניו ובכל מקרה אין בהן כדי לבסס טענה של הגנה מן הצדק. גם בטענה לעניין מטרת היציאה מן הבית, לא מצא בית המשפט קמא ממש ובעניינה קבע כי המערערת הודתה במפורש, במהלך חקירתה הנגדית, כי במספר מקרים קודמים היא פנתה לקבלת עזרה בעניין זריקת הזבל ממקורות שונים, לרבות חבריה, ופניויה נענו. בכל מקרה, כך נקבע, לא ניתן לקבל מצב שבו תתקבל טענה מעין זו שיכולה להיטען על ידי כל אדם ובוודאי שאין בה כדי להצדיק זיכוי מאשמה. לפיכך, נדחתה גם טענה אחרונה זו ובעקבות דחייתה ועל יסוד חומר הראיות שהונח לפניו, הרשיע בית המשפט קמא את המערערת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום כאמור.

5. לאחר הרשעתה בדין במסגרת הכרעת הדין, ולאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית המשפט קמא את דינה של המערערת לקנס בשיעור 7,500 ₪, או 30 ימי מאסר תחתיו. כמו כן, ולשם הקלה על המערערת, בשים לב למצבה הכלכלי הנטען לנוכח משבר הקורונה, נקבע על ידו כי הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים מיום 1/2/2023 ובכל ראשון לחודש שלאחריו, כאשר אי עמידה באחד התשלומים תעמיד את יתרת הקנס לפירעון מיידי.

טענות הצדדים במסגרת הערעור

6. בהודעת הערעור שהוגשה על ידה, ככל שזו מופנית כנגד הכרעת הדין, טענה המערערת, כי טעה בית המשפט קמא בעת שראה מקום להרשיעה על בסיס חומר הראיות שהונח לפניו. בהקשר לכך נטען, כי טעה בית המשפט קמא בעת שקיבל כראיה את המוצג **ת/1** שברובו המכריע הינו בגדר עדות מפי השמיעה. נטען בנוסף, כי בית המשפט קמא התעלם מכך שהשוטרת אופק שמעון היתה למעשה השוטרת היחידה שדיברה עם המערערת, בעוד שהשוטר אביחי דוד גבאי ישב בחלקו הארי של האירוע ברכב ולא דיבר עם המערערת. חלקו באירוע, כך נטען,

מתמצה בהנחת הדו"ח בפתח ביתה של המערערת. העובדה כי השוטר אביחי דוד גבאי לא ידע להשיב במהלך עדותו בבית המשפט על תוכן הדברים שהוחלפו בין השוטר לבין המערערת ותירץ זאת בכך שאינו זוכר, אך מעידה על כל שהוא אינו דובר אמת בנקודה זו. העובדה שבכתב ההגנה שהוגש מטעמה של הפרקליטות כנגד כתב התביעה שהוגש מטעמה של המערערת השוטר אביחי דוד גבאי כלל אינו מוזכר כמי שלקח חלק באירוע הרלבנטי, אך מאששת טענתה של המערערת שלפיה לשוטר האמור לא היה חלק באותו אירוע ועדותו בהקשר לאותו אירוע שקרית.

7. נטען בנוסף על ידי המערערת, כי בית המשפט קמא טעה בכך שהסתמך על דבריה של המודיעה - שכנתה של המערערת, הגם שזו לא הובאה לעדות בבית המשפט ובנוסף לכך זו כלל לא פגשה את המתלוננת בעת ששהתה מחוץ לביתה, אלא בעלה. עוד נטען, כי בית המשפט קמא טעה בעת שקבע כי על פי עדות השוטר אביחי דוד גבאי המערערת אמרה לו שיצאה עם הכלב בעוד שברשותה של זו לא מצוי כלל כלב. כן טעה בית המשפט קמא, לטענת המערערת, בכך שהתייחס לדו"ח המוקדנית הגם שזו לא הובאה למתן עדות בבית המשפט. טעה גם בית המשפט קמא בכך שהתעלם מן העובדה כי בתקופת האירוע חלה הנחיית פקיד העורף, שלא פורסמה, שלפיה ניתן לצאת ממקום הבידוד בין השעות 24:00 - 01:00 לשם זריקת זבל.

8. נטען בנוסף כי טעה בית המשפט קמא בעת שהתעלם מכך שהשוטרת אופק שמעון, שהינה לטענת המערערת עדת התביעה המהותית, מסרה תשובות סותרות ביחס למקום שבו נכח השוטר אביחי דוד גבאי במועד שבו התקיים השיח בינה לבין המערערת, וכן, לא זכרה את פרטי השיחה עם המערערת ולרבות באיזו שעה יצאה זו לזרוק את הזבל. כמו כן, התעלם בית המשפט קמא מכך שאותה שוטר נתנה מספר תשובות לשאלה האם דיברה עם המתלוננת-המודיעה. נטען על ידי המערערת, כי בית המשפט קמא התעלם מגרסתה האמינה, העקבית והקוהרנטית של המערערת. כן התעלם מכך שעדות השוטר אופק שמעון אינה תומכת בעדות השוטר אביחי דוד גבאי. בתוך כך, התעלם בית המשפט קמא מכך שהאחריות בנסיבות העניין אינה מוחלטת.

9. עוד נטען על ידי המערערת, כי בית המשפט קמא טעה בכך שלא נתן משקל לעובדה שהמערערת הגישה תביעה נזיקית כנגד המדינה, נתון שלטענת המערערת השפיע על המאשימה בהחלטתה להעמיד את המערערת לדין.

10. לטענת המערערת, טעה בית המשפט קמא גם בכך שלא נתן משקל לטענתה בנוגע לקיומו של צורך בזריקת זבל. בהקשר זה נטען, כי בית המשפט התעלם מן העובדה כי המערערת, בטרם יצאה מביתה למען זריקת הזבל, ניסתה למצוא פתרון לבעיית הזבל באמצעות שכנים, לשכת הרווחה ומשרד הבריאות, אך זאת ללא הצלחה.

11. באשר לגזר הדין נטען בהודעת הערעור, כי טעה בית המשפט קמא שבעת שהטיל על המערערת קנס בשיעור 7,500 ₪. בעשותו כן לא נתן בית המשפט קמא משקל לטענת ההגנה מן הצדק והוא ניהל את ההליך באופן חד צדדי 'ובסמוך לגבול הפסולת', כלשון הסגור, ובכך טעה.

12. במהלך הדיון שהתקיים לפניו בערעור, חזר ב"כ המערערת על נימוקי הערעור וביקש לחדדם. בעניין עדות השוטר

אביחי דוד גבאי, הפנה הסנגור לדו"ח הפעולה **ת/1** שאין בו דבר וחצי דבר לענין השיחה עם המערערת, והכולל לכל היותר הפנייה לדו"ח שנערך על ידי השוטרת אופק שמעון שהאמור בו מתיישב עם גרסת המערערת. בשני הדוחות מובאים דבריה של המודיעה, שלא הובאה למתן עדות בבית המשפט ולפיכך הם בגדר עדות פסולה מפי השמועה שאין ליתן לה משקל כלשהו.

13. נטען כי פסק דינו של בית המשפט קמא לא רק שגוי אלא מוטה וניתן ללא קשר עם הראיות שבתיק. הערותיו ופניותיו של השופט קמא לסנגורה של המערערת בשאלה האם הוא מעוניין בתוצאה שלפיה תורשע המערערת במספר הפרות, ולא אחת, אומרת דרשני.

14. העונש שהוטל על המערערת, בסופו של יום, הינו עונש לא פרופורציונלי וזאת אף בשים לב לנסיבות שבעטין יצאה המערערת מביתה - כך לטענה סנגורה.

15. במענה לנימוקי הערעור ולטענות שהועלו במהלך הדיון שהתקיים בערעור על ידי סנגורה של המערערת, טענה ב"כ המשיבה, כי דין הערעור להידחות. בפתח טיעוניה ובטרם נכנסה לעובי הקורה, בכל הקשור לחומר הראיות, ביקשה ב"כ המשיבה להזכיר כי במסגרת התיק דנן המערערת הודתה במספר הזדמנויות שונות שפורטו על ידה בעובדות המיוחסות לה בכתב האישום. בנסיבות העניין די בהודאתה האמורה של המערערת לשם הרשעתה בדין. לטענתה, למרות הודאתה האמורה של המערערת התיק נותב לשמיעה וזאת נוכח טענות הגנה כאלה או אחרות שהועלו מטעמה של המערערת.

16. לטענת המשיבה, מדובר בערעור על ממצאי מהימנות ועובדה שערכאת הערעור לא תמהר להתערב בהם. אין מדובר במקרה הנמנה על אחד החריגים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור. חומר הראיות כולל שני דוחות פעולה של שני שוטרים שהעידו בפני בית המשפט, שהתרשם מהם לחיוב. בין עדויותיהם של שני השוטרים אין סתירות, וודאי לא סתירות מהותיות שלא ניתן לזקוף אותן לכלל הקפאת הזיכרון שבעבר. עצם העובדה כי במסגרת הדוחות שנערכו על ידם כאמור מופיעים דבריה של המודיעה, אינה מעלה ואינה מורידה. מדובר בדוחות המשקפים תמונה ראייתית שכמוה ניתן לראות בהרבה דוחות פעולה, גם בתיקים חמורים בהרבה מזה שלפנינו. במקרה דנן, ומפאת העובדה שהמערערת אובחנה כחולת קורונה לא התקיים מפגש ממשי, פנים מול פנים, בין השוטרים לבין המערערת. הדברים בעניינה התנהלו בשיחת טלפון ואף הדו"ח (ההודעה על תשלום הקנס) (ת/2) לא נמסר למערערת בידה אלא הושחל מתחת לדלת ביתה.

17. כך או כך, טענה המשיבה, המערערת מודה בכך שהיא יצאה מהבית. טענת ההגנה היחידה שבפיה היא שהיתה לה סיבה מוצדקת לצאת. בהקשר לכך נטען, כי טענת הסנגור לקיומה של הוראה שאפשרה למבודדים לצאת ממקום הבידוד אינה מבוססת או מוכרת למשיבה. צריך לזכור כי מדובר בעבירה שהתבצעה בתחילתה של תקופת הקורונה ועוד לפני הסגר השני. בכל מקרה גם אם היתה בנמצא הוראה כנטען על ידי הסנגור, הרי שלא היה בה כדי לסייע למערערת וזאת בשים לב לשעה שבה יצאה זו את ביתה.

18. באשר לעונש שהוטל על המערערת בסופו של הליך, הרי שבית המשפט קמא עשה חסד עם המערערת בכך שלא הטיל עליו שילוש הקנס המקורי, או כפל הקנס שהמשיבה עתרה להטלתו. צריך לזכור כי המערערת ניהלה הליך סרק שלא היה צריך להתנהל מלכתחילה, בשים לב להודאתה האמורה.

19. המשיבה ביקשה גם לדחות את טענת המערערת שלפיה המשיבה פעלה בעניינה משיקולים לא עניינים. טענה זו שלא הוכחה על ידי המערערת, לפי המשיבה, עומדת בניגוד לחזקת התקינות המינהלית שבידי המערערת לא עלה לסתור אותה. המערערת אינה היחידה שכנגדה הוגש כתב אישום בגין הפרה חובת בידוד ובית המשפט ער לכך מתיקים רבים שמתנהלים לפניו בהקשר לאותה עבירה.

20. ברשות בית המשפט, ובהסכמת סנגורה, הסתיים הדיון בערעור בדברי המערערת שלפיהם הזבל אותה הוציאה מביתה היה צואת שני תינוקות, שהצטברה במשך 3 ימים וגרמה לסרחון נוראי בבית שלא ניתן היה לסבול אותו.

דין והכרעה

21. לאחר שנדרשתי לטענות ב"כ הצדדים, אלה בכתב ואלה שבעל-פה, ולאחר שעיינתי בפסק דינו של בית המשפט קמא ובחומר הראיות שהונח לפניו, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

22. ככל שעסקינן בערעור על הכרעת הדין המרשיעה, הרי שמושכלות יסוד הן, כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בקביעות הערכאה הדיונית בנושאי מהימנות, גרסאות וממצאים עובדתיים, אלא בתנאים חריגים ביותר. יחד עם זאת, אין עסקינן בכלל בל יעבור וערכאת הערעור תתערב בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הראשונה, כאשר אלה נקבעו על פי שיקולים בלתי סבירים, או שנקבעו תוך התעלמות מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל, או כאשר אי מהימנותו של עד "בולטת לעין", או כאשר ברור וגלוי על פני הדברים, כי הערכאה הראשונה נתפסה לכלל טעות בהקשר זה. ראו בעניין זה ספרו של כב' השופט קדמי "**על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום**", מעמ' 1934 ואילך. כן ראו ע"פ 2103/07 **הורוביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.08), שם נקבע, כי הכלל המנחה הנקוט בידי ערכאת הערעור הינו, כי זו תמשוך ככלל את ידה מהתערבות בקביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, זאת מתוך התפיסה הגורסת, כי הערכאה הדיונית נהנית מן היתרון שבהתרשמות בלתי אמצעית מן העדים ומכלל הראיות.

23. התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות מצטמצמת רק לאותם מקרים חריגים, בהם הממצאים והמסקנות שקבעה הערכאה הדיונית אינם מתקבלים על הדעת, כאשר ברור וגלוי מהם, כי נפלה שגגה גסה, מהותית ובולטת אצל הערכאה הדיונית בהקשר זה, או כאשר מתגלות סתירות היורדות לשורשו של עניין ולא ניכר, כי הערכאה הדיונית נתנה עליהן את דעתה. ערכאת הערעור לא תירתע מהתערבות, גם מקום בו מדובר בממצאים עובדתיים המתבססים על שיקולים שבהיגיון ובמסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן העובדות שהוכחו. ראו בהקשר זה ע"פ 190/82 **מרקוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ז (1) 225, ע"פ 355/88 **לוי נ' מדינת ישראל** פ"ד מ"ג (3) 221, ע"פ 6730/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.2.06) וע"פ 10432/05 **פלוני נ' מדינת ישראל**

(פורסם בנבו, 18.6.07).

24. אקדים את המאוחר ואציין, כי אין לפנינו אחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בקביעותיה של הערכאה הדיונית בנושאי מהימנות, גרסאות וממצאים עובדתיים. אדרבה, לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהכרעת דינו של בית המשפט קמא, בראיות שהובאו בפניו ובקביעותיו בהקשרן של אלה, כמו גם שקלתי את טיעוני הצדדים כפי שבאו בפני, באתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור כנגד הכרעת הדין להידחות.

25. כפי העולה מהכרעת הדין ומטיעוני הצדדים, הרי שביסוד החלטתו של בית המשפט קמא להרשיע את המערער עמדו עדויותיהם של שני עדי המאשימה, שביט המשפט העריך אותן כעדויות מהימנות, הנתמכות בשני דוחות פעולה שנרשמו על ידם. כן עומדת ביסוד ההחלטה להרשיע את המערער, הודאתה של זו בעובדות כתב האישום, לאמור: בעובדה כי במועדים הנקובים בכתב האישום חלה עליה חובת בידוד ובעובדה כי במועד הנקוב אף הוא בכתב האישום, או במועד הסמוך לו, היא יצאה מביתה, בו היא היתה אמורה לשהות בבידוד, לשם זריקת ערימת זבל שנערמה בפתח ביתה וגרמה, לדבריה, למטרד ריח. בנסיבות העניין ככל שעסקינן בהכרעת דין המבוססת על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט קמא ששמע את העדים והתרשם מהם באופן בלתי אמצעי, הרי שלא מצאתי להתערב במסקנותיו בהקשר זה ובנסיבות העניין ברי הוא שאין מדובר בממצאים ובמסקנות שאינם מתקבלים על הדעת או כאלה שברור וגלוי מהם כי נפלה בהם שגגה גסה, מהותית ובולטת, נהפוך הוא.

26. כפי שציין בית המשפט קמא ובצדק, במסגרת הכרעת דינו, הרי שהמערערת הודתה הלכה למעשה כמעט בכל הזדמנות אפשרית בכך שהיא הפרה חובת בידוד שהוטלה עליה. כך למשל בהודעת תשלום קנס בדבר הפרת צו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש)(בידוד בית והוראות שונות) (הוראת שעה) התש"ף - 2020 (מוצג ת/2), שנערכה על ידי השוטר אביחי דוד גבאי, במקום המיועד לפירוט נסיבות ביצוע העבירה שם, צויין כי, **"משיחה עם הנ"ל מסרה כי כרגע היא בבית אך אישרה כי יצאה לפני מספר דקות מהבית על מנת לזרוק את הזבל"**. באותו מוצג, במקום המיועד לציון דבריו של מקבל הדו"ח (במקרה דנן, המערערת), נרשמו דברים דומים, ובהאי לישנא: **"יצאתי לזרוק את הזבל כי יש לי ילדים קטנים בבית"**. גם דו"ח הפעולה שנערך על ידי עדת התביעה סמ"ר שמעון אופק, צויין כי בעת שיצרה זו קשר עם המערערת מסרה האחרונה כי היא נמצאת כרגע בביתה, אך בד-בבד מסרה כי יצאה באותו בוקר לרחוב על מנת לזרוק את הזבל כיוון שיש לה ילדים קטנים בבית. גרסה התואמת את גרסתה של המערערת היום.

בדומה לכך כאמור, במענה שניתן על ידה לכתב האישום, הודתה המערערת מפי סנגורה בכך שבמועד הרלבנטי היא נאלצה לצאת ממקום הבידוד על מנת לזרוק כמות גדולה של זבל שהצטברה ליד הבית. דברים ברוח דומה נמסרו על ידה במהלך עדותה בפני בית המשפט קמא, וגם במסגרת הליך הערעור דנן בו הותר לה, לבקשתה ובהסכמת סנגורה, לומר את דברה ובמסגרתם שבה ואישרה את יציאתה מהבית, אך טענה כי לא היתה לו ברירה אחרת בהיותה אם לשני תינוקות, תאומים, שעשו לאותה עת את צרכיהם בחיתוליהם, שגרמו לסירחון בלתי נסבל בבית.

27. הנה כי כן, די בראיות שעמדו לנגד עיניו של בית המשפט קמא כדי להביא להרשעתה של המערערת. בנסיבות העניין, לא עלה בידי המערערת לשכנעני כי בדרך בה בחר בית המשפט קמא לילך עד להרשעתה של המערערת,

נפלה טעות המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור. כך למשל, לא ראיתי כי שגה בית המשפט קמא בעת שדחה ניסיונו של סנגורה של המערערת לטעון כנגד השעה שבה הפרה לכאורה המערערת את חובת הבידוד שהוטלה עליה. בענין זה ובצדק רב נקבע על ידו, כי די בעצם העובדה כי המאשימה הוסיפה את המילה 'בסמוך' לשעת הפרה הנטענת על ידה, על מנת לשמוט את הקרקע מתחתי טענתו זו של הסנגור.

28. מקובלת גם עלי קביעתו של בית המשפט קמא בהקשר לטענת הסנגור לקיומו של פרסום שלפיה ניתן אישור לצאת מהבית בין השעות 01:00 - 00:00 לשם זריקת זבל. בעניין זה ובצדק קבע בית המשפט קמא, כי פרסום כאמור ככל הנראה אינו בנמצא, אחרת היה עולה בידי הסנגור להגישו לבית המשפט, דבר שלא נעשה על ידו. בהקשר זה, אף צודקת ב"כ המשיבה בטיעוניה, במהלך הליך הערעור דנן, שלפיה גם אם נניח, לטובת המערערת, שפרסום כאמור אכן היה, ולא היא, הרי שאין בקיומו כדי לסייע למערערת. זאת בשים לב לשעת יציאתה מן הבוקר, בבוקרו של יום.

29. אף קביעתו של בית המשפט קמא בעניין ההליך שנפתח על ידי המערערת כנגד משטרת ישראל וההשלכה שהיתה לו, כטענת המערערת, על ההחלטה להעמידה לדין, מקובלת לחלוטין עלי ובנסיבות העניין לא ראיתי כל הצדקה להתערב בה.

30. הוא הדין באשר לטענת המערערת שלפיה לא היתה לה כל אפשרות אחרת מאשר לצאת לרחוב לשם זריקת הזבל שנערם בפתח ביתה. גם בעניינה של טענה זו מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט קמא שלפיה דין הטענה להידחות, הן מפאת העולה מעדותה של המערערת עצמה, בפני בית המשפט קמא, שלפיה במקרים קודמים לאירוע נשוא כתב האישום, המערערת פנתה לצדדים שלישיים, ובתוכם חבריה, בבקשה לקבלת עזרה בנושא האשפה ונענתה בחיוב, כך שטענתה שלפיה לא עמדה בפניה ברירה אחרת, אינה יכולה להתקבל, והן מפאת העובדה שטענה כאמור יכולה למעשה להיות מועלית על ידי כל אדם ובוודאי שאינה עשויה בפני עצמה להצדיק זיכוי מאשמה.

31. גם בדרך בה פסע בית המשפט בעת גזירת דינה של המערערת לא ראיתי כי נפלה טענות המזמינה את התערבותה של ערכאת הערעור. בהקשר זה, ובצדק, הלך בית המשפט במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין הבא לעגן את עקרונות הענישה ואת האיזונים שבית המשפט מצווה לעורכם בין עקרונות אלה. בית המשפט קמא נתן אף את דעתו לעקרון ההלימה, קרי קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה, העבירה ואשמתה של המערערת לבין חומרת העונש שמוטל עליה. בעניין זה נקבע על ידו כי הערך המוגן שפגע מביצוע העבירה על ידי המערערת הוא מניעת הפצת נגיף הקורונה החדש והשמירה על בריאות הציבור בזמן חירום בריאות עולמי. כמו כן ובצדק נקבע על ידו, כי מידת הפגיעה בערך המוגן היא ממשית. באשר למדיניות הענישה הרי שנקבע על ידו כי מדובר בעבירות חדשות שבהן טרם התגבשה מדיניות כאמור. יחד עם זאת, נקבע יש ליתן את הדעת לכך שמדובר בעבירה מנהלית שלצדה קנס קצוב ולהוראות סעיף 61(א)(1) **לחוק העונשין**, התשל"ז - 1977 וכן להוראות סעיף 14 **לחוק העבירות המנהליות** שקובע כי אם ביקש אדם להישפט בגין עבירה מנהלית והורשע, לא יפחת הקנס מסכום הקנס או שיעורו, אלא מנימוקים שירשמו, ככל שמדובר בעונש יחיד, כבענייננו.

32. בנסיבות הענין לא מצאתי כי נפלה טעות בקביעת גבולותיו של מתחם העונש שנקבע ולא במיקום עונשה הראוי של המערערת בתוכו, בחלקו התחתון אך לא הקיצון.

33. בנסיבות אלה, דין ערעורה של המערערת על חומרת העונש, שלא נומק על ידה כדבעי יש לציין, להידחות אף הוא.

סוף דבר

34. בהינתן כל האמור סבורתני כי לא נפלה מתחת ידיו של בית המשפט קמא שגגה הן בהחלטתו להרשיע את המערערת והן בגזירת דינה לעונש שהוטל עליה בסופו של יום, כאמור. משכך, הריני מורה על דחיית הערעור על כל רכיביו וחלקיו.

35. המזכירות תמציא העתקים לצדדים.

ניתן היום, ז' תמוז תשפ"ג, 26 יוני 2023, בהעדר הצדדים.